

ԴԻԻՐԱԲԵԿ ՍՐՏԻՆ

Մէ՛ք թէ միայն հըպատակն ես այս խոշոր ոյժերուն,
 Այլ եւ մընաս մինչեւ վերջ անոնց ըստրուկը պիտի,
 Մէ՛ք դուն հըպարտ ու փըքուն իշխանագուն մեծխօսիկ:

Կը սարսըռաս հովերու թւերուն մէջ՝ երբ պոռան.
 Կը լուզուի սիրտըդ իսկոյն անձրեւին հետ գիշերուան.
 Մարմինդ կ'ելլէ յանկարծ դող, գոռայ երբ մեծ փոթորիկն,

Եւ շանթն իյնայ մօտակայ, հըսկայ շէնքի մը վըրան:
 Մէ՛ք քեզ ըսաւ թէ տէրն ես Տիեզերքին այս անգութ.
 Կրնա՞ս դուն քեզ վըստահիլ դըժուար ժամուայ մ'երդիքին,

Պահել ինքզինքդ անայլայլ, սուր դանակի մը ցաւին՝
 Եւ կամ զըսպել արցունքէդ ետք հըրճուանքներդ կայտառ:
 Կրնա՞յ հոգիդ չերերալ նուրբ նուագի մը լարէն:

Դուն առարկայ մ'ես անգօր մատուրներուն աղջըկան.
 Ամէն անցորդ կը փեթթէ բացուող ծաղիկը հոգւոյդ.
 Որ հով մը չար վերջապէս պիտի ընդմիշտ չորցընէ:

Չըկարենաս երբե՛ք դուն դառնալ տէր եւ տիրակալ.
 (Մարդու չըսես, այլ պահէ դըժուար գաղտնիքը քեզի)
 — Դուն ըստրուկ ես (կը պահեն՝ մարդերը զայն միշտ գաղտնի):

ԱՆՆԼ